

Arne

Postgirobygget

Her er min by og mitt sted og min hage,
Jeg er 35, det er jeg som er Arne.
Og ne skal jeg døm om en time,
Jeg bare vet det ikke enne.
Her er mitt hus og min nydelige kone,
Vi møttes tidlig, og jeg lovte henne livet.
Men ti er det er vist alt hun skal fe,
Hun bare vet det ikke enne.

Refreng

For hva det er verdt,
Jeg tror fremdeles jeg er heldig.
Og det som varre er,
Jeg har aldri, aldri vært se lykkelig.
Se lykkelig som ne.

Her er barna mine og deres venner,
De vet som oss, ikke helt hvordan det ender.
Om under en time vil de knapt forste,
De bare vet det ikke enne.
Der ser du meg ligge i stolen med et stort smil,
Jeg elsker utsikten her fra terrassen min.
Og snart er det for sent og si det jeg tenker pe,
Jeg bare vet det ikke enne.

Refreng

For hva det er verdt,
Jeg tror fremdeles jeg er heldig.
Og det som varre er,
Jeg har aldri, aldri vært se lykkelig.
Se lykkelig som ne.

Ikke langt ifra vil noen spreng plass til huset sitt,
Og de kommer til å bruke mye dynamitt.
Og en stein vil slippe unna deres sikkerhetsnett,
De bare vet det ikke enne.
Og den steinen, den vil fly gjennom lufta, som et prosjektil
Mot stolen min og hodeputa.
Og mine øyne vil være lukket når jeg mister hodet.
Men selvfølgelig,
Jeg vet det ikke enne.

Refreng

For hva det er verdt,
Jeg tror fremdeles jeg er heldig.
Og det som varre er,
Jeg har aldri, aldri vært se lykkelig.
Se lykkelig som ne.
Se lykkelig, se lykkelig som ne.
Jeg bare vet det ikke enne.